

virke til, at det hele kom til at gaa bedre, og at der blev mere Tilfredshed.

Vi havde jo nuhaabet, at vi havde faaet tilvebragt Ro i Arbejdsforholdene, ikke mindst indenfor Tjenestemændenes Kreds, og jeg maa ganske give de ærede Talere Ret, som har paapeget det højst uheldige, for ikke at bruge et stærkere Ord, i, at Københavns Kommune har forøget sine Lønninger paa en saadan Maade, at der igen er skabt Uro hos Statstjenestemændene. Det er i det hele taget ikke heldigt, naar der ikke er et vist Sammenspil. Der er for mig nævnt et Eksempel paa et saadant mangiende Sammenspil. De private Sejlmagere har en Løntarif, gaaende ud paa 1 Kr. 65 Øre i Timen, og Folk har været ret veltilfredse med denne Fortjeneste; men det er nu meddelt mig, at Den grønlandske Handel giver for samme Arbejde 2 Kr. 25 Øre, hvad der selvfølgelig bevirker Uro hos de private Sejlmagere. Det er den Slags Ting, som ikke burde finde Sted. Ja, jeg gaar saa vidt, at jeg siger: det er ikke ganske loyalt.

Med Hensyn til de ulovlige Strejker, som flere Talere er kommet ind paa, vil jeg sige, at alle, hvem de saa er, der befordrer dem, er medskyldige i den Uordholdenhed, som desværre karakteriserer Tiden. Naar en ulovlig Strejke lykkes eller blot bringer nogen Fordel, animerer dette andre Arbejdere til at gøre lige saa, som maaske ellers var tilfredse, og som har den efter min Mening eneste hæderlige Opfattelse, at et Ord er et Ord, lige saa vel som en Mand er en Mand, at en Akkord gælder, og at en Overenskomst skal holdes, idet ligesom der har været to Parter om at indgaa den, saaledes ogsaa begge Parter maa være med for at ophæve den. Her maa jeg tilstaa, at det ærede Medlem fra Guldager (Slebsager) har Ret, naar han siger, at man i England har taget paa en fornuftigere og paa en for Samfundet gavnligere Maade paa denne Sag, end vi har gjort herhjemme. Det forekommer mig, at det, Lloyd George gjorde, var det ene rigtige. Han sagde: Strejken er ulovlig; jeg indlader mig ikke paa nogen Forhandling overhovedet, før Arbejdet er genoptaget; saa kan vi snakke om Sagerne. Jeg vil ikke gaa paa Akkord med Uretten. Det forekommer mig, at det er en værdig Optræden, og det viste sig for øvrigt ogsaa, at den førte til et gunstigt Resultat. Naa, jeg indrømmer, at en engelsk Minister har det, vi i visse Henseender savner herhjemme, nemlig en stærk og stærkt udtalt offentlig Mening at regne med;

det er selvfølgelig altid en stærk Støtte. Men det forekommer mig dog for at nævne et Eksempel, at under Havnestrejken her var den offentlige Mening fuldt ud paa det rene med, at denne Strejke var forbryderisk overfor Samfundet; enhver, der var skredet kraftigt ind, vilde have haft den danske offentlige Mening paa sin Side.

Jeg skal efter disse Bemærkninger gaa over til at omtale i ganske løse Træk og ganske kort den sig nærmende Forhandling om Grundloven. Jeg er glad over at se, at Venstre og det konservative Folkeparti anser Landstinget for at have en saadan Sammensætning, at der ingen Trang er til at lave det om. Landstinget stod sin Prøve i Foraaret, da vi havde Ministerstrejke og deraf følgende Lockout for os andre Stakler — en ganske kærkommen Ferie for øvrigt. Da stod Landstinget sin Prøve. Hvad var det nemlig, Landstinget gjorde? Det hævdede Folketingets Ret, saa underligt det end lyder. Folketingets Ret er det at have Bevillingsmyndigheden, og Folketingets Ret er det, naar en ekstraordinær Situation har maget det saa, at Magten er lagt i en Enkeltmands Haand, at sørge for, naar de Forudsætninger, under hvilke denne Foranstaltning er truffet, brister, da atter at tage Magten tilbage, saa den kommer til at ligge i de Hænder, hvor den hører hjemme. Det var det, Landstinget med Held virkede til, og derfor lever vi nu under en Afvikling af den berygtede Lov af 7. August 1914.

Derfor glæder det mig, men det forbavser mig ikke, at Venstre og de Konservative staar fast om det Landsting, vi har faaet. Vi er saa lykkeligt stillede, at ingen kan sige, at det er et Overklassesting, eller at det har en Særstilling. Det har det ikke. Det er valgt paa samme Basis som Folketinget, blot at Valgretsalderen er højere; men den Forskel, der er med Hensyn til Valgretsalderen, kan aldeles ikke betegnes som en udemokratisk Foranstaltning. Man kan godt tænke sig den rødste Socialdemokrat være over 35 Aar og den sorteste reaktionære være under den Alder. Men det ledende Princip er, at man mener, at Besindigheden er større, naar man kommer højere op i Aarene. Man mener, og med Rette, at naar en Mand er blevet Familieforsørger og har ikke alene Ansvaret for sig selv, men ogsaa for Kone og Børn, ser han mangt og meget, som han ikke har set tidligere, han ser mere samfundsmæssigt paa Forholdene. Derfor tror jeg, at det